

Mick en de spannende reis

Mick en de spannende reis

Deel 2

Alida Lorsé

Schrijver : Alida Lorsé

Coverontwerp : Mick en de spannende reis

ISBN : 9789403874715

Copyright : Alida Lorsé

Hoofdstuk 1

Een belofte

Die avond voelde anders dan alle avonden daarvoor.

Het was niet stil zoals de afgelopen weken.

Niet zwaar, niet vol vragen.

Er hing iets in de lucht, iets dat bewoog.

Hans zat aan de keukentafel met de foto voor zich. Hij had zijn bril iets naar voren geschoven en keek aandachtig naar de achterkant van het lijstje dat Mick had meegenomen.

Lenie stond bij het aanrecht, maar ze was niet echt bezig met de kopjes die ze afdroogde.

Ze keek steeds weer naar Hans.

En dan naar Mick.

Mick lag midden in de kamer.

Niet in zijn mandje maar dicht bij de tafel.

Zijn kop lag op zijn pootjes, maar zijn ogen waren wijd open.

Hij volgde elke beweging.

Hans draaide de foto om.
“Laida en Mick,” las hij zacht.
“Datum... dat is nog maar een paar weken geleden.”

Lenie knikte langzaam.
“En het adres klopt precies met het huis waar hij naartoe rende.”
Ze liep naar de tafel en ging zitten.
“Dat gezin is niet zomaar vertrokken.”

Mick spitste zijn oren.
Hij kende zijn naam.
Hij kende Laida's naam.

Hij wist niet precies wat er werd gezegd,
maar hij voelde de spanning.
En dit was geen verdrietige spanning.
Dit voelde anders.

Hans pakte zijn telefoon.
“Ik ga het pension nog eens bellen,” zei hij vastbesloten.

Lenie legde haar hand op Mick's rug.

"We laten het hier niet bij, hoor jongen," fluisterde ze.

"Als er iets is gebeurd, gaan wij dat uitzoeken."

Mick keek omhoog.

Zijn staart bewoog langzaam.

Even later stond Hans op en liep heen en weer terwijl hij belde.

"Ja, met Hans... over Mick... ja, dat klopt..."

Lenie luisterde aandachtig.

Mick draaide zijn kop van de ene naar de andere.

Hij voelde dat het belangrijk was.

Hans hing op.

"Ze zijn nooit teruggekomen van vakantie," zei hij ernstig.

"Geen telefoontje. Geen bericht."

Lenie's ogen werden groot.

"Dus ze zijn gewoon verdwenen?"

Hans knikte langzaam. "Dat lijkt er wel op."

Mick stond op.
Verdwenen.
Hij wist niet wat het betekende.
Maar hij wist dat Laida er niet was.
En dat was genoeg.

Die nacht sliep niemand diep.
Mick droomde dat hij rende.
Niet weg maar ergens naartoe.
Hans lag wakker en keek naar het plafond.
Lenie draaide zich om en om.

De volgende ochtend was de lucht fris en helder.
Alsof de wereld zelf zei: kom in beweging.
Hans zette een tas op tafel.
Lenie pakte een notitieboekje en een pen.

“We beginnen bij het pension,” zei Hans.
“En daarna volgen we het spoor van hun vakantie.”
Lenie knikte “Zuid-Frankrijk.”
Mick sprong op.
Reizen.
Dat woord kende hij.